Τμήματα: Β2 – Β4

Μάθημα: Νεοελληνική Γλώσσα

(Με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου)

Κείμενο

Στις **2 Απριλίου**, ημέρα γενεθλίων του **Χανς Κρίστιαν Άντερσεν**, γιορτάζεται η Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου με σκοπό να τονώσει την αγάπη για το διάβασμα και να στρέψει την προσοχή στα παιδικά βιβλία. Το φετινό μήνυμα(2020) για την παγκόσμια ημέρα παιδικού που βιβλίου που γράφτηκε από τον Σλοβένο συγγραφέα Peter Svetina, μεταφράστηκε στα ελληνικά, όπως κάθε χρόνο, από τη συγγραφέα Λότη Πέτροβιτς ενώ η αφίσα φιλοτεχνήθηκε από τον Σλοβένο εικονογράφο Damijan Stepančič.

Εκεί που μένω, οι θάμνοι πρασινίζουν αργά τον Απρίλη ή νωρίς τον Μάη και σύντομα γεμίζουν με κουκούλια από πεταλούδες. Αυτά τα κουκούλια μοιάζουν με μπαλίτσες από βαμβάκι ή με κουφέτα και οι νύμφες τους καταβροχθίζουν φύλλο το φύλλο μέχρι που οι θάμνοι απογυμνώνονται. Όταν όμως οι νύμφες γίνουν πεταλούδες και πετάξουν, οι θάμνοι δεν είναι κατεστραμμένοι. Καθώς πλησιάζει το καλοκαίρι, ξαναγίνονται πράσινοι πάλι και πάλι.

Έτσι μοιάζει ο συγγραφέας, έτσι μοιάζει ο ποιητής. Κατασπαράζονται, μένουν κατάστεγνοι από ιστορίες και ποιήματα, που, όταν ολοκληρωθούν, πετούν μακριά, μπαίνουν μέσα σε βιβλία και βρίσκουν τους αναγνώστες τους. Αυτό γίνεται πάλι και πάλι.

Και τι συμβαίνει με εκείνα τα ποιήματα και τις ιστορίες;

Ξέρω ένα αγόρι που έπρεπε να κάνει κάποια εγχείρηση στο μάτι του. Για δύο εβδομάδες μετά την εγχείρηση, έπρεπε να ξαπλώνει μόνο από τη δεξιά πλευρά και μετά δεν έπρεπε να διαβάζει τίποτα για έναν μήνα. Όταν τελικά ξαναπήρε στα χέρια του ένα βιβλίο έπειτα από ενάμιση μήνα, ένιωσε σαν να κατάπινε λέξεις μ’ ένα κουτάλι από μια γαβάθα. Σαν να τις έτρωγε. Πραγματικά τις έτρωγε.

Ξέρω κι ένα κορίτσι που, όταν μεγάλωσε, έγινε δασκάλα. Μου είπε: “Τα παιδιά που οι γονείς τους δεν τους διάβασαν παραμύθια έχουν στερηθεί κάτι σημαντικό”.

Οι λέξεις στα ποιήματα και στις ιστορίες είναι τροφή. Όχι τροφή για το σώμα, όχι τροφή που μπορεί να γεμίσει το στομάχι σου. Τροφή όμως για το πνεύμα και τροφή για την ψυχή.

Όταν πεινάει κάποιος ή διψάει, το στομάχι του γουργουρίζει και το στόμα του στεγνώνει. Οι πεινασμένοι γυρεύουν να φάνε κάτι, ένα κομμάτι ψωμί, ένα πιάτο ρύζι ή δημητριακά, λίγο ψάρι ή μια μπανάνα. Όσο περισσότερο πεινούν, τόσο στενεύει ο οπτικός τους ορίζοντας, ώσπου παύουν να βλέπουν ό,τι δεν είναι τροφή για να τους χορτάσει. Η πείνα για τις λέξεις όμως εκδηλώνεται διαφορετικά. Μοιάζει με θλίψη, με λήθη, με αυθάδεια. Οι άνθρωποι που υποφέρουν από τέτοιου είδους πείνα δε νιώθουν πως η ψυχή τους τρέμει από το κρύο κι ότι προσπερνούν τους εαυτούς τους χωρίς να το προσέχουν. Ένα μέρος του κόσμου τους εξαφανίζεται χωρίς να το γνωρίζουν. Αυτού του είδους η πείνα χορταίνεται με ποίηση και ιστορίες.

Υπάρχει όμως ελπίδα για όσους δεν έχουν ποτέ αφεθεί ν’ απολαύσουν τις λέξεις, για να χορτάσουν αυτή την πείνα; Υπάρχει! Το αγόρι που είπαμε διαβάζει κάθε μέρα. Το κορίτσι έγινε δασκάλα και διαβάζει στους μαθητές της. Κάθε Παρασκευή. Κάθε βδομάδα. Αν κάποια φορά το ξεχάσει, της το θυμίζουν τα παιδιά.

Και τι γίνεται με τον συγγραφέα και τον ποιητή; Καθώς έρχεται το καλοκαίρι, θα πρασινίσουν πάλι. Και πάλι θα στεγνώσουν από ιστορίες και ποιήματα, που θα πετάξουν μακριά προς κάθε κατεύθυνση. Πάλι και πάλι.

Ερωτήσεις

1. Με τι μοιάζουν οι συγγραφείς και οι ποιητές, σύμφωνα με το μήνυμα του Σλοβένου συγγραφέα Peter Svetina;
2. Με ποιον τρόπο συνομιλούν(ποια σχέση έχουν) το μήνυμα του Σλοβένου συγγραφέα Peter Svetina με την αφίσα του Σλοβένου εικονογράφου Damijan Stepančič;
3. Να εξηγήσετε σε μία παράγραφο ποια είναι η πείνα για τις λέξεις για την οποία κάνει λόγο στο μήνυμα του ο Peter Svetina.

Θα σας παρακαλούσα τις τυχόν απορίες και τις απαντήσεις σας να τις στέλνετε στο email μου: kounavikat@gmail.com, σε αρχεία μορφής Word.

Σας ευχαριστώ πολύ.
Προχωράμε δυνατά, αισιόδοξα και χωρίς άγχος!!!
Μένουμε σπίτι.

Κατερίνα Κουνάβη